

DOS CONTES

Miquel Martínez

CULPABLE PELS PELS

Í, FOU L'ALTRA NIT, QUAN ELS XIQUETS DORMIEN.

Jo havia pretextat treball, haver d'acabar un informe, per poder-me quedar tot sol al meu estudi. Maria, cansada, ben aviat va apagar la televisió i se n'anà al llit. Jo sabia que no pasaria del cinquè full –llegia aquella biografia de Mozart– i de seguida s'abandonaria a la son.

Tenia algun càrrec de consciència pel que anava a fer? Era legítim? Tot ho anava pensant mentre observava l'arma que utilitzaria per a l'ocasió: unes tisores grans que havien pertangut al meu sogre, que era sastre.

Com? Que si volia? Clar que volia! I per això no podia suportar certes coses... Perquè vull que conste que ja l'havia advertida.

–Maria –li havia dit aquella mateixa setmana–, si insisteixes, si t'entossudesques... jo no responc.

Sempre he estat un home passional, sí.

I aquella nit, dimecres passat... jo plorava, avançava pel corredor, amb les tisores a la mà, com un vulgar criminal... plorant a llàgrima viva. Podria entendre Maria que em menava l'amor? I els xiquets, i la família, a qui li donarien la raó? M'imaginava, patètic, explicant el cas davant els col·legues de la Fiscalia. En topar-me amb una fotografia de la nostra boda, vaig estar a punt de deixar-ho córrer, però... renovant la meua decisió, vaig prémer amb força aquell objecte metàl·lic que per un moment llambrejà en la foscuria del corredor.

Arrencant-me "un" cabell vaig comprovar que les tisores, en tallar-lo, estaven d'allò més esmolades. Ja la vesprada anterior, per no alçar sospites al veïnat, havia buscat un esmolador en un barri allunyat, suburbial.

La cambra estava en tenebres i només un llumet enfocava el cos confiat de la víctima, la seua postura innocent i seductora. Llàstima que ella no pogués entendre que era amor, amor ferit i incomprés, allò que m'obligava a... cometre un delicta sense reparació possible!

El raig d'un fanal del carrer s'escolava a través de les cortines i il·luminava el cap de Maria, l'objectiu que jo havia d'acometre quan, acostant les tisores, em vaig haver de fer arrere perquè un crit de Manuel, el fill menor, estigué a punt de despertar-la. El xiquet somiava i ben prompte un silenci mortal tornà a apoderar-se de la nostra casa. Maria, que havia pegat una volta sobre el llit, ara em donava l'esquena.

"Millor", vaig pensar, mentre, de puntetes, decidit del tot, em trobava ja al costat de la meua víctima. Pronunciant el meu nom en sòmnia, però, estigué a punt de fer trontollar el meu coratge. L'acer ascendia ja pocs mil·límetres del seu muscle, ressiguia el seu coll mentre em repetia "és per amor, Maria, és per amor". Després, ja coneixeu la història, sense pietat, immobilitzant-la sota el pes de les meues cames, i amb quatre investides directes de les tisores, li vaig tallar de soca-arrel... aquells cabells rutil·lats i tintats d'un ros escandalós.

Amb el temps li'n tornarien a créixer.

Potser, fins i tot, arribaria a perdonar-me.

Però ja ningú no em diria, mentre passejàvem per aquesta maleïda ciutat, açò de:

– Mireu, ell tot calb, i ella amb més cabells que una lleona.

POSTOPERATORI

L'home, en la penombra, mirava el seu pare, enganxat als goters. Pocs en quedarem, pensà, desvetlats a aquestes hores.

L'Hospital era, a les tres de la matinada, un monstre de respiració silenciosa. Només la dutxa del bany, trencada i sense remei, acompanyava amb el seu degoteig el pas de les hores.

L'home, que ara mirava els llumets de la carretera, era jove, educat, i venia de lluny. La família, a través d'un telegrama, l'havia avisat de la intervenció del seu pare. Una cosa de pròstata, li digueren, sense massa importància.

I allí estava ell, tot sol, enyorant la comoditat del seu llit, tan ample, després del divorci. Però un pare és sagrat, havia dit, tantes vegades, als companys de l'oficina.

Avançava la nit i de llegir n'estava fart, i de passejar amunt i avall pel corredor, també. La infermera de guàrdia, lluny d'establir conversa, s'atrinxerava darrere d'alguns monosíllabs. Què hi podia fer, llavors, sino intentar dormir a la butaca de l'habitació?

El pare roncava l'anestèsia. I resultava difícil acomodar-se (feia un metre huitanta-tres) en aquella butaca de visites. Ho intentà de gaidò, dreta i esquerra, però resultà impossible. Altrament, son pare, dormia com un tronc. I la tensió del fill creixia, com un riu subterrani, potent.

Podríem dir, sense excedir el nostre optimisme, que l'home jove estigué a punt d'adormir-se, assegut a la butaca funcional i amb els peus sobre un tamboret improvisat.

Quan creia que somiava, l'infeliç, el tamboret es desplaçà fatalment i els peus li caigueren a terra, despertant-lo.

Sentia que se'l menjava el defici. Ja no podria suportar més tanta frustració. Havia d'actuar, doncs, amb diligència. Isqué, caut, al corredor. Comprovà, satisfet, que no hi havia ningú. Ara, les infermeres i el doctor, amb la porta tancada, jugaven a les cartes. I ell, ja a dins l'habitació, amb precari equilibri, guanyà una part del llit, diminut, on dormia son pare. Aquest, que alenava una felicitat justificada, no va notar tan insòlita intromissió.

Però la incomoditat continuava. I amb el cul, no sense mirament, anà arraconant el seu progenitor. El pare estava a punt de caure a terra, i això no ho podia permetre ell. Era, pensà, una qüestió de consciència. S'alcà d'un bot. La nit, a través de la finestra, encara era ben fosca. Al costat del llit, acaronà els cabells, un poc humits del seu pare. Besà aquell front, tan venerable. Necessitava, sense dubte, per la seua recuperació, dormir tot sol, sense que ningú no el molestés. Així que, tenint cura del perfecte funcionament dels goters i embolcallant-lo amb una manta, diposità el pare sobre el sòl de l'habitació. Ell, d'un bot, es va enfilar damunt del llit.

Un viatge tan llarg! I qui, sinó ell, s'havia oferit voluntari per quedar-se a l'hospital? I la primera nit, que sempre és la més pesada. Posà l'alarma del rellotge i s'adormí.

L'endemà, d'hora, comprovà que les galtes del pare estaven fredes. Com els peus, que li eixien pels camals del pijama.

El fill ho atribuï a la refrigeració. Ell mateix sentia un poc de fred. I ningú li hagués pogut retraure res, perquè allí estava el pare, amb un somris glaçat i estàtic. Hom dirà que agrait. I encara li quedava líquid als goters. Li feia pena tractar de despertar-lo.

Això sí, abans d'abandonar l'Hospital, tornà a posar el seu pare sobre el llit.

Un pare, pensà, molt satisfet, és una cosa sagrada. Després el taxista va encendre el motor i un dia nou, prometedor, començà a remuntar la muntanyeta que el separava del mar.